

Pri Prešporku verbujú, tam som sa dal na vojnu; verbujú každodenne, dal som sa dobrovoľne.

Pekný biely kabát mám, šablu k boku pripínam, pantalier povýšený, to je mé potešení.

Odpadla mi šablička zo sivého koníčka; poď mi ju, milá, podať, už musím mašírovať. Keď mu šablu podala, žalostne zaplakala: Jaj, bodaj som ta bola, jaj, nikdy nepoznala.

Počkaj, milá, na strane, kým muzika prestane; tam ti ja niečo poviem, že ťa verne milujem.

Kto ťa, Janík, kto ťa jal a na vojnu zverboval? Ej, moja dobrá vôľa, ej, tá ma zverbovala.

Melódia: Sl. sp. II 7 - Sl. sp. II 326 - [Sl. sp. III 104].

297.

Kedby som já mala, ej, klúče od svitania, nedala bych svitat, ej, od zajtreka rána.

Kedby som já mala, ej, klúče od deničky, nedala bych svitat, ej, za dve hodinečky.

Kedby som já mala, ej, sokolové krídla, zaletela by som, ej, kde môj milý býva. Sadla bych mu, sadla, ej, na jeho biely dom, až by zaplakalo, ej, jedno srdienko v nom.

Sadla bych mu, sadla, ej, na maštalné dvere, až by zahržali, ej, jeho vrané kone.

Kone vrané, kone, ej, prečo vy hržete, či vy moju milú, ej, niekde nevidíte?

My jej nevidíme, ej, ale ju čujeme, v hlbokej doline, ej, spieva na zeline.

Melódia: Sl. sp. III 383 - [Sl. sp. II 110 - Sl. sp. D 779].

298.

V 1. vyd. začína nápev notou a¹ a je zapísaný s totožnými notovými hodnotami v 2/4 takte; posledný takt má štvrťovú notu a pauzu.